

ΚΑΙΔΙΕΤΑΙ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη, διευθύνοντες.

ΕΠΙ ΤΗ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

Ἐξιδεύοντες ἐγνωρίσαμεν ἄλλοτε παμφιλτάτους
ρούς, οἵτινες ἠγνόουν ὅτι εἶναι Ἕλληνες. Ἐσπευ-
σάμεν τὴν ἀφίξιν ἡμῶν νὰ μᾶς περιστοιχίσωσι μετ'
ῆματος στοργῆς ἀναμίχτου μετὴν περιεργίαν νὰ
ἴναι Ἕλληνας. Καὶ ἤρκεσεν ἐν βλέμμα ἀναγνωρί-
σῃ ἤρκεσαν ὀλίγαι λέξεις, ἵνα ἐξυπνήσωσι τὴν ἐθνι-
κὴν συνείδησιν καὶ ἀνοίξωσι τὰς ἀδελφικὰς τῶν
ἐλπίδας εἰς ἐγκάρδιον περίπτυσιν. Καὶ ἦτο τόσοσιν συγ-
γρικόν τὸ ἐξυπνήμα των ἐκεῖνο, ὅσον γλυκεῖα ἡ
ἐλπίς των, ὅσον εὐγενὴς ἡ ὑπερηφάνειά των, ὅτε διὰ
τὴν φορὰν τὰ χεῖλη των τὰ ἑλληνόφωνα ἡ ξενό-
φωνα ἐπρόφερον, ὡς παλαιὰν λησμονηθεῖσαν προσευ-
χὰς λέξεις: — Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς Ἕλληνες!

Ἐκτότε ἡ ἀχλὺς τῆς δουλείας ὑποχωροῦσα πρὸ τῶν
ἡρώων, ὡς ἀφθόνους ἐκπέμπουσιν οἱ ἐκπαιδευτικοὶ φά-
ροι καὶ ὁ τύπος τῆς Βασιλευούσης, τῶν Ἀθηνῶν καὶ
τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν ἀκροπόλεων, δὲν σκιάζει
ἄν τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν οὐδαμοῦ σχεδόν, ἀλλὰ
ταχὺ κοινότης πόθων καὶ κοινότης ἐλπίδων πα-
λευάζουσι, βραδέως μὲν ἴσως, ἀλλ' ἀσφαλῶς καὶ ἀκρα-
τως τὴν πραγμάτωσιν τοῦ μεγάλου ὀνείρου, τὴν
ἐλπίδα τὴν ἐθνικὴν.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον τὸ σκότος τῆς δουλείας, ὅπερ
πόδιζε τῶν ἀδελφῶν τὴν συγκινητικὴν ἀναγνώρισιν.
Ἄγρυπνον παράδοξον! Καὶ τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπλετον
ἐλευθερίας φῶς ἐξεθάμβωτε τοὺς ἐκ τοῦ σκότους
ἐλθόντας ὀφθαλμούς, ὑπῆρξαν δὲ τοιοῦτοι ἰδιωτικοὶ
νὰ διακρίνωσιν, ὅτι εἰς τὰ βάθη τῶν ἰδίων ψυχῶν
εἶχεν ἐξυπνήσῃ ἀκόμη, ἀλλ' ὑπνωττεν ἡ ἐθνικὴ
συνείδησις. Δὲν ἐξηγοῦνται ἄλλως αἱ εἰς αὐτόχθονας
ἐτερόχθονας διαβαθμίσεις τῶν ἀδελφῶν. Δὲν ἐξη-
γοῦνται ἄλλως αἱ ἐν ὁματίᾳ τῆς ἐλευθερίας ὑπονομεύ-
σεις καὶ ἐξασθενήσεις τῆς ἐθνικῆς συνοχῆς διὰ τῆς ἐκ-
πομπῆς ἡμῶν ἀνεξαρτησίας καὶ ὁ ἀκάθινος στέ-
νος, ὃν ἡμᾶς ἀπελευθερωθέντες προτεφερόμεν εἰς τὸν
δοχὸν Γρηγορίου τοῦ Ε'...

Ἡ χθὲς συμπληρωθεῖσα ἐνενηκονταετηρὶς ἀπὸ τῆς
ἐκείνης καθ' ἣν ἀπετινάξαμεν τὸν φρικτότερον τῶν ζυ-
γῶν, παρυσιάζει μέγα βῆμα συντελεσθὲν εἰς πληρε-
πῆραν κραταίωσιν τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως. Καὶ τὰ
ἐλευταῖα σκότῃ διελύθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν. Δὲν
ἀρχοῦσι πλέον τείχη σκιῶν χωρίζοντα, οὐδὲ πλάνης
ἀγορεύσεις, οὐδὲ ἀδελφικῶν δισταγμοί. Μία εἶναι
ἡ ἀδιαίρετος ἡ ἐθνικὴ συνείδησις ἐπὶ πάσης Ἑλλη-
νικῆς γῆς, ἐν πάσῃ Ἑλληνικῇ ψυχῇ, ὡς ἐν εἶναι καὶ
ἡ αἰρετοὶ τὸ Γένος ἐν τῇ συνειδήσει πάντων. Ἡ δὲ
ἐν ἡμῶν Μήτηρ αὐτοῦ, ἡ ἐν τῇ Πόλει, ἀσμένως
ἀγαλλοῦται ἀπὸ τοῦ σταυροῦ τῆς τοῦ ἀγῶνα τῶν ὑπὲρ
τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος ἐργαζομένων τέκνων τῆς.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Ε' Νηστεῶν

(Μαρκ. 10, 32, 45)

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώ-
δεκα μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλ-
λοντα αὐτῷ συμβαίνειν. ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱε-
ροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς
ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν
θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἐμ-
παΐξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν, καὶ ἐμπτύ-
σουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν καὶ τῇ τρίτῃ
ἡμέρᾳ ἀναστήσεται καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκω-
βος καὶ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου λέγοντες· Διδά-
σκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἅνθρωπος αὐτῶν ποιήσῃς ἡμῖν ὅ
εἶπεν αὐτοῖς· τί θέλετε ποιῆσαι με ὑμῖν; οἱ δὲ εἶπον
αὐτῷ· δός ἡμῖν ἵνα εἰς ἐκ δεξιῶν σου, καὶ εἰς ἐξ εὐώ-
νυμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου· ὁ δὲ Ἰησοῦς
εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε· δύνασθε πιεῖν
τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βα-
πτίζομαι βαπτισθῆναι; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δυνάμεθα ὁ
δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω
πίεσθε καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆ-
σεσθε· τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων
μου, οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται καὶ
ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου
καὶ Ἰωάννου· ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς
λέγει αὐτοῖς· οἴδατε, ὅτι οἱ δοκοῦντες ἀρχεῖν τῶν ἐθνῶν
κατακυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατε-
ξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ' οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν,
ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν
διάκονος, καὶ ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος ἔσται
πάντων δοῦλος· καὶ γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε
διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ λύτρον ἂντι πολλῶν.

Σημειώσεις.

1) Τοῖς ἔθνεσι — Τῇ κρατούσῃ τῆς χώρας Ῥωμαϊκῇ ἀρχῇ. 2)
Δὲν ἔχετε γινῶσιν ἀκριβῆ τοῦ δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ζητεῖτε. 3)
Δύνασθε νὰ πῆτε τὸ πικρὸν τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου ποτήριον, τὸ
ὁποῖον ἐγὼ, κατὰ θεῖαν βουλὴν, ἔχω προορισθῆναι νὰ πίνω; 4) Αἱ ζη-
τούμεναι τιμητικαὶ θέσεις δὲν ἐξαρτῶνται ἐκ προσωπικῆς ἐμοῦ εὐ-
νοίας ἀλλ' ἔχουσιν ἐτοιμασθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου ἐκείνοις, οἵτινες
ἔργῳ θέλουσιν φανῆναι ἀξιοὶ αὐτῶν. 5) Ὑπολαμβάνομενοι ἀρχόντες
τῶν ἐθνῶν ἐντελῶς δεσπόζουσιν ὡς κύριοι αὐτῶν. 6) Μεγάλῃ πο-
λιτικῇ δυνάμει ἐνασκούντες ἐντελῶς ἐξουσιάζουσιν αὐτῶν. 7)
Ἀντάλλαγμα.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου Θ' 11—14.

Διὰ τὸν ἄνθρωπον δὲν ὑπάρχει ἄλλη μεγαλυτέρα εὐχα-
ρίστησις, ἀπὸ ἐκείνης, τὴν ὅποιαν αἰσθάνεται ὅταν ἔχη
τὴν συνείδησιν τοῦ ἡτοῦχον. Καμμία κοσμικὴ ἀπόλαυσις, κα-
νὲν ἐπίγειον ἀγαθὸν δὲν προξενεῖ τόσην εὐχαρίστησιν, τό-
σην ἀγαλλίασιν καὶ θυμηδίαν, ὅσην ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἡσυχία
τῆς συνειδήσεως. Ὡς τὸ ὁμολογῶσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι

ἡσθάνθησαν καὶ ἐδοκίμασαν αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν τόσον ποιητὴν γαλήνην δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποκτήσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐδὲ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἐξ αὐτῆς χά-
ραν καὶ εὐχαρίστησιν, ἐφ' ὅσον ἐσκέπτετο ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἐξωργισμένος ἐναντίον του, ἐφ' ὅσον κατενόει ὅτι ἡ συμ-
λίωσις του μετὰ τοῦ Θεοῦ ἦτο ἀδύνατος. Ἀπηλπισμένοι
ἐστρεφε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ οὐδ' ἐτόλμα
κἀν νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος. Τὴν ἀνυ-
πόφορον λοιπὸν αὐτὴν δυστυχίαν καὶ ἀπελπισίαν τοῦ ἄν-
θρώπου ἔρχεται νὰ λύσῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ χάρισῃ εἰς αὐτὸν
ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, ὅλην ἐκείνην τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν
ὁποίαν ἡ ἁμαρτία τοῦ ἀφῆρεσε. Τοῦτο δὲ τὸ πράττει ὁ
Θεὸς κατὰ ἓνα τρόπον ὅλως διόλου ἐξαιρετικόν. — Ἀφοῦ ὁ
ἄνθρωπος παρέβη τὴν πρώτην ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τῆς
παραβάσεως ἐκείνης προσέβαλε τὴν θεῖαν δικαιοσύνην καὶ
ἐξεδιόχθη τοῦ Παραδείσου, δὲν ἦτο δυνατόν πλέον νὰ ἐπι-
λεώσῃ τὸν Θεὸν ὁ ἴδιος. Εἰς μίαν τόσον μεγάλην ἀχαριστίαν
ὁ πταίστης ἄνθρωπος, δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ κανὲν ἀντάλ-
λαγμα. Τὰ δῶρα καὶ αἱ θυσίαι, τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς
τὸν Θεόν, δὲν ἠδύνατο νὰ ικανοποιήσωσι τὴν θεῖαν δικαι-
οσύνην· αἱ ὀλίγαι ἀρεταί, τὰς ὁποίας μερικοὶ δίκαιοι ἄν-
θρωποι κατώρθωναν, δὲν ἦσαν ἀρκεταί, οὔτε εἶχον τὴν δύ-
ναμιν νὰ πληρώσωσι τὸ χάσμα ἐκείνου, τὸ ὅποτον μετὰ τοῦ
Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἦνοιξεν ἡ πρώτη ἁμαρτία. Μία μικρὰ
ἐλάφρυνσις καὶ ἀνακούφισις τῆς συνειδήσεως ἐγενήθη εἰς
τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων ἀνδρῶν, ὅταν ἔπραττον τὸ ἀγαθόν·
ἀλλ' ἡ συναίσθησις τῆς ἐνοχῆς αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ
τὴν πρώτην ἁμαρτίαν, ἐτάραττεν αὐτὴν τὴν μικρὰν εὐτυ-
χίαν των. Διέταξεν ὁ Μωυσῆς εἰς τοὺς Ἑβραίους νὰ προ-
σφέρουσιν θυσίας εἰς τὸν Θεόν καὶ ὥρισεν πρὸς τοῦτο πρόσωπα
ὕψλης διατοπῆς ὑπὸ ἡθικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐποψιν.
Ἔδωκε διατάξεις λεπτομερεῖς περὶ μικρῶν καὶ μεγάλων
θυσιῶν· ἀλλ' ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀδικαιώματα σαρκὸς· τ. ἔ.
θυσίαι δὲν εἶχον πρὸς τελείωσιν κατὰ συνείδησιν τ. ἔ. πρὸς
ἐσωτερικὴν καὶ οὐσιώδη, οὐχὶ δὲ ἐξωτερικὴν καὶ τυπικὴν
τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ ἡθικὴν καὶ θρησκευτικὴν
ἐποψιν. Ἐπομένως μικρὰ καὶ ἀσήμαντος ἦτο καὶ ἡ βοήθεια,
τὴν ὁποίαν παρέσχεν ὁ Μωσαϊκὸς νόμος εἰς τὸν ἄνθρωπον.
Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη μιᾶς ἄλλης μεγαλυτέρας θυσίας, τὴν
ὁποίαν νὰ προσφέρῃ ἄλλος ἀρχιερεὺς, ἀνώτερος ἀπὸ τὸν
Ἀρχιερέα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἦτο ἀνάγκη θυσίας, ἡ
οὐσίαν καὶ νὰ συμψιλώσῃ τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ.
Αὐτὴν δὲ ἀκριβῶς τὴν θυσίαν, ἀνέλαβε νὰ προσφέρῃ ὁ Κύ-
ριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὅποιος, ἐπειδὴ ἦτο ἀναμάρ-
τητος, ἦτο πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα τῆς Παλαιᾶς
Διαθήκης, καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ,
πρώτης ἁμαρτίας καὶ τὴν σωτηρίαν ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου
γένους.

Περὶ αὐτῆς λοιπὸν τῆς μεγάλης θυσίας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ
ὑψίστη εὐεργεσία τῆς θείας ἀγαθότητος, πραγματεύεται ἡ
σήμερον ἀναγνωσθεῖσα Ἀποστολικὴ περικοπή. Ἀποὺ ὁ θεὸς
Ἀπόστολος ὑπέμνησεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τὰς διαφο-
ρας θυσίας καὶ τὰς λοιπὰς τελετὰς τῆς Ἑβραϊκῆς Συναγω-
γῆς, αἱ ὁποῖαι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς οὐδεμίαν σημασίαν εἶχον,
ἀλλ' ἦσαν τύποι πρόσκαιροὶ καὶ διατάξεις σαρκικαί, ἐπι-
φέρει κατόπιν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶχον τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς
αὐτῶν μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ Γολ-
γοθᾶ θυσίας, τὴν ὁποίαν καὶ προεικονίζουν. Ἐνῷ δὲ ὅλα τὰ
τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦσαν σαρκικά καὶ πρόσκαιρα, ἐν τῇ
Καينῇ Διαθήκῃ ὅλα εἶναι πνευματικά καὶ αἰώνια. Καὶ πρῶ-

τον ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἦτο
ἀμαρτωλός, μεσιτεύων ὑπὲρ προσκαίρων ἀγαθῶν·
εἶναι ἀρχιερεὺς ἀναμάρτητος, καὶ μεσιτεύει ὑπὲρ
λοπτῶν ἀγαθῶν, τὰ ὅποια εἶναι αἰώνια καὶ ἀφθαρτά.
δὲ καὶ ὁ τρόπος τῆς μεσιτείας εἶναι διάφορος. Ἐν-
αρχιερεὺς εἰσέρχετο εἰς ναὸν ἐπίγειον, τὸν ὅποιον κα-
σσαν χεῖρες ἀνθρώπων. Ἐδῶ ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται
ἀχειροποιήτων, εἰς αὐτὸν τὸν πνευματικὸν οὐρανόν,
καὶ ἡ κατοικία τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Π. Δ.
διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων τ. ἔ., εἰς τὴν
ἐκείνου τοῦ ναοῦ, τὸ ὅποιον ἦτο προσωρισμένον διὰ
λάττωνται ἐν αὐτῷ ὅλα τὰ θρησκευτικὰ κεμήλια.
Ἑβραίων καὶ μάλιστα ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης,
διὰ τοὺς Ἑβραίους εἶχε τὴν σημασίαν αὐτῆς τῆς πα-
του Θεοῦ, καὶ τὸ ὅποιον μέρος διὰ τοῦτο ἦτο ἀπο-
εἰς ὅλους, καὶ μόνος ὁ ἀρχιερεὺς εἰσέρχετο εἰς αὐτό.
αὐτός δὲ μίαν μόνην φοράν τὸ ἕτος, εἰς τοῦτο λου-
ἅγιον μέρος διὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων
φεύγε προηγουμένως νὰ θυσιάσῃ μόσχον καὶ τράγοντα
τοῦ αἵματος δὲ τῶν ζώων τούτων λαμβάνων, ἐπράγματι
ἅγια τῶν ἁγίων καὶ ὅλα τὰ ἱερὰ ἀντικείμενα, ταῦτα
εὗρισκοντο ἐκεῖ, πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ
καθὼς διαλαμβάνει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος. Ὁ ἀρχιερεὺς
τῆς Κ. Διαθήκης ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός,
νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν πνευματικὸν οὐρανὸν καὶ νὰ ἐμφε-
νώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, προσέφερεν ὡς θυσίαν
ἐαυτοῦ του καὶ ὡς ἀμοιβὴν τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ πλη-
εζήτησε τὴν λύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τῆς
λείας τῆς ἀμαρτίας. Ἐνῷ δὲ ὁ ἐπίγειος ἀρχιερεὺς εἰσέρ-
καθ' ἑκάστον ἕτος. Ἐνῷ δὲ ὁ ἐπίγειος ἀρχιερεὺς εἰσέρ-
ῶνιος ἀρχιερεὺς τῆς Κ. Διαθήκης μίαν μόνην φοράν
φέρει τὴν ἰδικήν του θυσίαν. Ἀλλ' ὧ τοῦ θαύματος!
ναδικὴ αὕτη θυσία του εἶχε τόσον μεγάλην δύναμιν ὥστε
σον σπουδαία ἀποτελέσματα, ὥστε οὔτε ἐπαγγελθηθεῖς
ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ, διότι ἐνῷ ὁ ἀρχιερεὺς εἰσέρ-
νου ἔτους συγγνώμην ἐλάβανε καὶ διὰ τοῦτο ἦτο ὡς
καθ' ἑκάστον ἕτος νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν ἐξιλαστήριο
σίαν του, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοῦ Σι-
κοῦ θανάτου του εὗρεν αἰώνιον λύτρωσιν τ. ἔ. ἀπὸ
καὶ ἔγινε κάτοχος μιᾶς αἰωνίου σωτηρίας, τὴν ὅποιαν
ράζει εἰς ἐλεήνους, οἱ ὅποιοι φυλάττουν τὰς ἐντολάς
ὁποῖο λόγῳ τε καὶ ἔργῳ εἶναι ἰδιοὶ του.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΛΟΓΙΟΣ

Ο ΛΟΓΙΟΣ

Μαίρα 'στό μοιροχάρτι σου ἐξὺ τὸ 'χεις γραμμένο;
Στὸ στρώμα νὰ μὴ ξεφυχῇ ποτὲ ἀντρενωμένος;
Γιὰ τοῦτο καὶ ὁ Λόγιος τῶμορφο παλληχάρι,
'Οπού βλεπε τὴ Μεσσαρά 'σάν τὸ καλὸ λιοντάρι,
'Οπού 'τονε καλὸ παιδί, φιλογραμματισμένο.
'Αλάρι, ἀπὸ τὸ στρώμά του, σκισθῇ τὸ καυμένο.

ΑΠΟΣΠΑΣΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ 1

ΠΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ

ΟΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ
ταβολῶν, τῶν μεγάλων ἀγώνων, τῶν μεγάλων πολιτ-
γέρσεων. Ἀνὰ πᾶν σχεδὸν ἔτος βλέπομεν διαδραμα-
τίζεσθαι ὑπ' ὅψιν ἡμῶν συμβάντα, ὧν ἓν καὶ μόνον ἤρκει
ὅπως μνημονεύεται ἐξ αὐτοῦ αἰὼν ὅλος. Καὶ ὁμοίως

1 Ἀλ. Βυζαντινίου.

1 'Αλ. Βουζαντίου.

τά με πλανᾷ ἡ ἐθνικὴ φιλαυτία ἐάν εἴπω, ὅτι ἐν μέσῳ τῶν ἀγῶνων τῆς αὐτῆς φύσεως, ὁ ἐλληνικὸς ἀγὼν τοῦ διατηρεῖ πάντοτε θέσιν ἐξαιρετικὴν καὶ προνομίῳ τοῦτο δέ, διότι εἰς οὐδένα ἄλλον τὸ μέγεθος τῶν καυμάτων ὑπῆρχε τοσοῦτον δυσανάλογον πρὸς τὴν μικρότην μέσων, διότι εἰς οὐδένα ἄλλον συνηώθησαν τοῦ ἐν ἁρμονίᾳ αἱ ἐνδοξότεραι παραδόσεις τοῦ πατριώτου καὶ αἱ ὑψηλότεραι ἐμπνεύσεις τῆς θρησκείας, τὸ τὰν τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τὸ ἐν τούτῳ νίκᾳ τοῦ Κωνσταντίνου. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ κράμα τοῦτο τοῦ ἐθνικοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, πόθεν θὰ ἦντλον οἱ ῥοὶ ἡμῶν τὸ ἀκατάβλητον ἠθικὸν θάρρος, ὅπερ ἀπῆρξε, ὅπως ἀναλάβωσι καὶ διεξαγάγῃσι νικηφόρους ἀγῶνας, τοιοῦτο ἡ ἱστορία τῶν νεωτέρων χρόνων δὲν ἀναφέρει ἄνιστότερον ; Ὁ Δαυτὶδ καταβάλλων τὸν Γολιάθ, εἰς παραβολὴν τετριμμένην, καὶ ὅμως ἡ μόνη ἀληθής, ὡς ἀκρίβειαι περὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ἐξ ἐνὸς μίᾳ παύσεως αὐτοκρατορικῆς, οὐχὶ ἡ Τουρκία ἡ σημερινή, ἣν βασιλεὺς ἀτιμωρητὴ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν παρεῖων καὶ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἐθνάρια, ἀλλ' ἡ Τουρκία τοῦ Μεγάλου Κυρίου, ὡς ἀπεκάλουν τότε περιδεεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι Βουλτάνοι, ἡ Τουρκία, ἥς αἱ κτήσεις ἐξηπλοῦντο εἰς ἀπείρους καὶ τῆς ὁποίας τὰ σύνορα ἐξετείνοντο ἀπὸ τῆς Ἡρακλείων στηλῆς ἄχρι τοῦ Εὐφράτου καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ἄχρι τοῦ Δουνάβειου. Καὶ ἐνώπιον τοῦ κολοσσοῦ τοῦ μίᾳ δρᾶξ ἀόπλων γενογῶν καὶ ναυτῶν ἀπολέμων, καὶ περισσοῦ ἐπείζον κατ' ἀρχὰς διὰ τῆς ὀργῆς των πάντων Εὐρώπης τὰ ἀνακτοβούλια.

μείς οἱ νεώτεροι βλέπομεν σήμερον ἐνταῦθα κυματί-
ν ἑλληνικὴν σημαίαν, κοσμοῦσαν τὴν αἴθουσαν ταύτην
ἰκὼνα ἑλλήνος βασιλέως, προῖσταμένας τοῦ ἡμετέρου
ῥαίου ἑλληνικὰς προξενικὰς ἀρχάς, καὶ λέγομεν μεθ' ἡ-
ρηανίας καὶ ἀγαλαξίας: «Εὖμεθα Ἕλληνες». Ἄλλ' ἰ-
γίσθημέν ποτε καὶ ποῖα θαύματα ἡρώεσσι καὶ καρ-
καὶ καὶ αὐτὰπαρνήσεως ἀπειροῦντο, ὅπως ὑπάρχη σήμε-
ρὰ βασιλεῖον Ἑλληνικὸν καὶ λεγόμεθα ἡμεῖς πολῖται ἐθ-
νευθεροῦ;

πῶς πλασθῇ τὸ μικρὸν ἐκείνο Κράτος, εἰς τὸ ὁποῖον
 αὐτὸς ὁ Ἕλληνισμὸς ἐνεπιστεύθη τὰς ἐλπίδας του, ἔπρεπε
 ἔλθωσιν οἱ πατέρες μας ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐπὶ τῶν ὁρέ-
 νων μέσῳ ἀπιστεύτων κακουχιῶν καὶ κινδύνων, ἔπρεπε
 κοιμᾶσθαι αἱ μητέρες μας ὅλα τῆς πείνης τὰ βάσανα,
 νὰ μεταβληθῇ εἰς σῶρον αἱμοσταγῶν ἐρειπίων ἡ Ἀν-
 χίος, νὰ γίνωσιν ἐρημόνησος τὰ εὐκλῆρα Φάρρα καὶ νὰ
 ᾖ εἰς τὸν οὐρανὸν αὐτάνδρον τὸ Μεσολόγγιον ὡς ζῶσα
 τὸν Θεὸν ἱκεσία, ὡς τελευταία ἐνώπιον τῆς Χριστιαν-
 ἠκόφωτης διαμαρτυρήσεως.

στις θέλει νὰ εὕρῃ μεγαλουργήματα ἐφάμιλλα, πρέπει ἄλλιν τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν νὰ ἀναδιψήσῃ καὶ ἐκ ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος νὰ δανεισθῇ ὅρον συγκρίσεως, ἰσουλῆς ἀποκλείων διὰ τῶν μικρῶν αὐτοῦ λέμβων εἰς Ἑλλήσποντον τὰ πλεόντα φρούρια τῆς Τουρκίας καὶ Αἰγύπτου, καὶ τὰ φοβερά πειρατικὰ σκάφη τῆς Τυ- καὶ τῆς Ἀλγερίας, εἶναι, κατὰ τὸ φρόνημα τοῦλάχισ- τῆς ἀπόγονος τοῦ μεγάλου ναυάρχου τῆς Σαλαμί- παρὰ τὸν τάφον τοῦ ὁποίου κεῖται ὁ τάφος του. Ἰερὸς Λόχος τῆς Δακίας δὲν ἔχει μόνον τὸ ὄνομα μετὰ τοῦ Ἰεροῦ Λόχου τῶν Θεβαίων· τὸ τρώπαιον Ἀερθενακίων κατ' οὐδὲν ἐλαττοῦται τοῦ τρώπαιου τοῦ ὁθῶνος· οἱ δὲ 300 ἥρωες τοῦ Χανίου τῆς Γραβίας δια- τῶν 300 ἥρῳων τῶν Θερμοπυλῶν μόνον κατὰ τοῦτο πόρουν ἐντὶ χλαμύδος ρουστανέλλαν καὶ ὅτι δὲν ἔτυχον Προδότου, Δραχμὰ ἀληθές, δραχμὰ ὑψηλὸν καὶ θαυμά- 2

σιον, τοῦ ὁποίου πρώτη σκηνὴ ὑπῆρξε τὸ Ἀραγατσάνιον καὶ τελευταία τὸ Ναυαρένιον, εἶναι ὅλη ἡ ἑπταετής ἐκείνη ἱστορία· καὶ φωτοχυσία τοῦ θεάματος ἡ φλόξ τῶν ἐχθρικῶν τρικρότων, ἅτινα ἐπυρπόλει ὁ δαυλὸς τοῦ Κανάρη· καὶ θεαταὶ ἡ Εὐρώπη πᾶσα συγκινημένη καὶ ἔκθαμβος καὶ χειροκροτοῦσα. Πεντήκοντα μόλις ἔτη μᾶς χωρίζουσιν ἀπὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων καὶ ὅμως ἤδη οἱ ἄθλοι τῶν πατέρων φαίνονται εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπιγόνους μυθῶδεις σχεδὸν καὶ ἀπίστευτοι. Μόνον ὅστις ἡτύχησε νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ σύνεργου τοὺς ἀθλητὰς ἔνοεε ἐντελῶς τὸ μυστήριον τῶν μεγαλουργημάτων ἐκείνων. Οὐχὶ ὀλίγα ἄτομα, ἀλλ' ἡ γενεὰ ὅλη τοῦ ἀγῶνος, ἡ παραλαβοῦσα τὴν Ἑλλάδα δούλην καὶ κληροδοτήσασα αὐτὴν εἰς ἡμᾶς ἐλευθέραν καὶ βασιλευομένην, ἦτο γενεὰ ἐκλεκτὴ καὶ ἀξία τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τὴν ὁποίαν ὥρισεν εἰς αὐτὴν ἡ Πρόνοια. Μακάριοι ἄνδρες ! ὧς εἶχον τὰ σώματα εὖρωστα, εἶχον καὶ τὰ φρονήματα γενναῖα.

Πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς των μόνη ἡδύνατο νὰ συγκριθῇ ἡ ἀρχαῖκή ἀπλότης τῶν τρόπων των καὶ τῆς καρδίας των ἡ ἀθωότης. Δὲν εἶχον τῶν πατριωτισμὸν ἐπιδεικτικόν, οὐδὲ τὸν ἡρωισμόν κομπορῆμονα. Ἐνῷ πᾶσα ἡ Εὐρώπη ἐθεώρει αὐτοὺς ἥρωας, αὐτοὶ ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἀπλοὺς ἐκτελεστάς ἱεροῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος. Ἀπλοὺν καθῆκον ἐνόμιζεν ὅτι ἐξετέλει ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος, δεχόμενος ἀγογγύστως μαρτυρικὸν θάνατον, ὁ Μιχαὴλ Σοῦτσας, παραιτῶν οἰκειοθελῶς τὸν ἡγεμονικὸν τῆς Μολδαβίας θρόνον, ὁ Κουντουριώτης δαπανῶν ἄχρι τοῦ τελευταίου ὀβολοῦ τοὺς θησαυροὺς του, ὁ ἐπικὸς ἡγεμὼν τῆς Μάνης ὁ Πρίζμος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, μανθάνων ἀδάκρυτος τὸν θάνατον 50 ἀλληλοδιαδόχως υἱῶν καὶ στενῶν συγγενῶν του ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ὅλοι, ἀνεξαίρετως, ἀπὸ τοῦ πρίγκηπος Ὑψηλάντη ἄχρι τοῦ ποιμένος Κριζιώτη, ὡς μόνον σκοπὸν ὅλης αὐτῶν τῆς ζωῆς, ὡς μόνον ἐλατήριον τῶν πράξεων των εἶχον τὸ ἅγιον σύνθημα : Πατρίς καὶ Πίστις.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΟΠΑΙΑ

К Р Н Т Н (*)

Ἡ πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας ἀθάνατο,
Ποῦ πρῶτα ἀπὸ τῆς Ἰδης βγῆκες τὸ βουνό,
Ματέλειωσεν ἀρχὴ καὶ τέλος ἄναρχο,
Σπαθὶ σὺ γέροι καὶ σὺ μάτι κεραυνό.

Μένα σου βλέμμα φλόγισε τὰ στήθη μου,
Τὰ τρώπαια τῆς Κρήτης μας τὰ ἴπῳ,
Καὶ τοὺς νεκροὺς τῆς ἡρώας μετὰ τὴν λύρα μου
Ὅχι τὰ κλάψω, μὰ τὰ ἴπῳ πινδάρειο σκοπὸ

Πεντάμορφη σὺν τῇ μητέρα τοῦ Ἑρωτος
Κὶ δόλοφωτη σὺν τὸν Ἀποσπερίτη,
Μέγα φίλὶ τοῦ Ἑλίου καὶ τῆς θάλασσης
Γεννήθηκες βασίλισσα τῆς Μεσογείου, Κρήτη!

Ἐκ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς
 τοὺς Ῥωμαίους κεφάλαιον 8, στίχοι 1-4

Ἀπὸ τὴν πρώτη χαράνῃ τοῦ ἐπρόβαλες
-Τάχα γιὰ εὐχὴ σου τῶχες ἢ κατὰρα;
"Οἱοι οἱ θεοί, κιδλ' οἱ ἥρωες κιδλ' οἱ ἡμίθεοι
Κιδλ' οἱ λαοὶ νοιώθουν γιὰ σὲ λαχτάρα.

"Οἱ οἱ Θεοί· γιατί σ'αὐτοὺς μάγους κάμπους σου
 Φαντάζονταν πῶς ζοῦσαν μες τὰ Ἕλδσια·
 "Οἱ οἱ λαοί· γιατί τὰ περιγιάλια σου
 Χαμογελοῦν μὲ κἀλλή παραδείσια.

(*) Ἐκφωνηθὲν ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ εὐρυτῇ ἐν τῷ Δ. Θεάτρῳ Ἀθηνῶν
ὡπὸ τοῦ ποιητοῦ.

"Ολ' οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου σὼνιρευήσαν
Στὸ πρῶτο τῆς ζωῆς των παραμῦθι,
Ποῦ γιὰ τὸ μαγικὸ Νηοὶ τοὺς ἔλεγε
Ἀκόμα καὶ στής μάννας των τὰ στήθη.

Ἀκόμα μὲς τὰ χρόνια τῆς ἀνιστόρητα,
Μὲς τῶν αἰώνων τῆς ἀναστρα τὰ σκῆτη
Ἐλαμπες σὺ κι ἀνθρώπους στὸ ἀρχιπέλαγος
Στὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς σοφίας πρώτη.

Σ' ἐσένα ἐπξεδεῦαν οἱ φιλόσοφοι,
Καὶ ποιητ' ἐσένα ἐρχόνταν πρῶτα,
Ὅσων σεμνὸ προσκύνημα τοῦ πνεύματος,
Νὰ πιοῦν τῶν μυστηρίων σου τὰ φῶτα.

Πολλοὺς αἰῶνες πρὶν μεσοῦρανῆσουνε
Ἡ διδυμες τῆς Δόξας ἀδελφάδες,
Σπάρτη καὶ Ἀθήνα, ἐσένα σέδοξάζανε
Οἱ τρεῖς σοφοὶ σου ἐκεῖνοι βασιληάδες.

Τὸν ἄρχοντα τῆς πρώτης σὺ τὸν ἔμαθες,
Νὰ φέρῃ τέτοιους νόμους στήν πατρίδα,
Τέτοια παιδιὰ νὰ θρέψῃ λιονταρόκαρμα,
Ποῦ ἐπύργωναν σὺν κάστρο τῇ ἀσπίδα.

Σέσέ, σὺν σέ πηγὴ φωτὸς ἀστελεῦστη,
Ποτίστικε τῶν γόμων του τὸ νῆμα
Ὁ Νομοθέτης-Βασιλεὺς, κῆ χώρα του
Τῆς πειθαρχίας ἔγινε καὶ τῆς ἀνδρείας τὸ θάμα.

Σέσέ τῶν Ἀθηναίων τὸ βασιλόπουλο
Ἐφερε μιὰ φορὰ τὸ πλάνο βῆμα,
Κεῦρθηκε δρόμο μέσα στὸ λαβύρινθο
Μὲ τῆς σοφῆς βασιλοπούλας σου τὸ νῆμα.

Σὺ τὸ ἄστυ ἀπὸ τὰ πάθη του ἐθεράπευες
Μὲ τὰ βοτάνια τὰ θεῖα τῆς Ἰδης,
Καὶ τὸ Κυλάνειον Ἄγος του ἐκαθάρισεν
Ὁ μάγος καὶ σοφός σου Ἐπιμενίδης.

Καὶ μήπως ἦσουν τῆς σοφίας ἡ εἰρήσια,
Τῆς ὑπερέλειας ὁμορφίης μονάχα;
Μύριων ἡρώων γεννήτρα μὴ δὲν ἦσουν;
Τῆς ἱστορίας τὸ στόλισμα δὲν εἶσαι τάχα;

Τὶ κιὰν τοῦ κόσμου οἱ τύραννοι σέσκλάβωσαν;
Μὴν ἔσκυψες ποτέ σου τὸ κεφάλι;
Τὸ βδελυρὸ τους πόδι κιὰν σέπάτησεν,
Ἀνίκητη, ἀνυπόταχτη δὲν ἐσηκώθης πάλι;

Εἶνε ἡ Ἀριάδνη σύμβολό σου αἰώνιο
Καὶ στοὺς χρυσοὺς σου χρόνους εἰς στοὺς μαύρους
Ποῦ συμβολίζει αἰώνια τὴν ἀνδρεία σου
Καὶ τῆς Σκλαβιάς ὅλους γικῆς τοὺς Μινωταύρους.

Ἀράπης, Φράγκος, Τοῦρκος κιὰν σέμάρανε
Καὶ σοῦκαψε τῆς γῆς σου ὅλα τὰ φύτρα,
Δὲν εὐωδιάζει πάλι τὸ γιο κλίμα σου
Μάνθους καὶ μὲ χρυσόμηλα καὶ κίτρα;

Ποῖος τύραννος, ποῖος ἀρπαγας, ποῖος βάρβαρος
Ἐχει πιά θάρρος νὰ σέ πάρῃ σκλάβο,
Ἀφοῦ κάθε κορφή σου κρύβει ἡφαίστειο,
Κάθε ἐκκλησιά σου τοῦ Ἀρχαδίου τῇ λάβα;

Τῇ λάβα ἐκείνῃ, ποῦ μᾶς καλεῖ τὰ στήθη μας
Κι ὁρᾷ φέρνει στήν ψυχὴ μας πόνο
Καὶ θὲ νὰ σβύσῃ τότε, δταν τὴν πάρομε
Τὴν Ἐκκλησιά μας τῇ Μεγάλῃ μόνο!...

Ποῖος ἀλυσίδες νέες νὰ πλέξῃ σκέπτεται
Ὁχι στήν κόρη τῆς Ἐλευτεριάς—στὴ Μάννα—
Ποῦ κάθε παλληκάρι σου καὶ γίγαντα
Κάθε σου γέρος κρύβει ἕναν τιτάνα;

Ποῖος, ποῖος ἱερὰ κοιτάει νὰ ἐγγίξῃ χώματα
Μὲ κόκκαλα καὶ μαῖμα ζυμωμένα,
Ποῦ κάθε νύχτα σκιὲς ἡρώων ἐκδίκῃσι
Ζητοῦν μὲς ἀπ' τὰ μνήματα τὰ στοιχειωμένα;

Ἐκδίκηση ζητοῦν, καὶ θὰ τὴν εὔρουνε
Τὴν ἅγια ἐκείνη, τῆς Νεμέσεως ὄρα
Ὅσοι στὴ δοξασιμένη γῇ σου ἐπίσανε
Καὶ στήν πανώρηα τοῦ Ἀλεξάνδρου χῶρα.

Κι ὅταν σημάγῃ ἡ ὄρα ἡ μυριοπόδητη
Σὺν κεραυνὸς στὴ θαϊκή καμπάνα,
Ποῖα δύναμη θὲ νὰ ἐμποδίσῃ ἀνθρώπινη
Τὴν ἀγκαλιά της νὰ σοῦ ἀνοίξῃ ἡ Μάννα;

Κιὰν τὸ φίλ σου θὰ ξυπνήσῃ ὁ ἀντίλαλος
Χιλίων τροπαίων σὲ πέλαγα καὶ σὲ ὄρη,
Κῆ Μάννα θὰ σηκώσῃ δορὸ τὸ μέτωπο
Κοιὰ στήν ἡμεῖδα της τὴν Κόρη!...

Γεώργιος Στρατιώτης

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Τὸ ἔργον ἡμῶν σύγκειται ὅπως δώσωμεν τὴν
σὺν ἐργασίας σοβαρᾶς πρὸς συγκέντρωσιν καὶ ὁργάνωσιν
δυνάμεων τοῦ τόπου, καὶ κατάπνιξιν τῶν κακίων
γεγονοσῶν τὴν παράλυσιν ἡμῶν, ἔργον δυσχερές
κατάστασις τοῦ ὕπνου τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας
μακρά. Ἀλλὰ τὴν εἰκόνα ἄλλης συνθέσεως καὶ ἄλλης
τάξεως τοῦ Κράτους, ἣν ὀνειρενόμεθα πάντες, θὰ
ἡ ἀνατροπὴ, ἡ ἐκπαίδευσις, ἡ θετικωτέρα ἀνάπλασις
κογενείας, ὁ ἀναμορφωτὴς ἱερεὺς καὶ ὁ διδάσκαλος.

Ἀπ. Ἀλεξάνδρου.

Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς Δημ. Ἐκπα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν «Πατρίων»

Ὁ κ. Ἀλ. Δαμπρινουδης μέλος τῆς Ἐταιρείας ἀπέστειλε
τῆς ἐκδόσεως τῶν «Πατρίων» ἑτακτον δωρεάν ἐκ δρχ. 100.
Ἡ κυρία Φανή Ταμβάκου δρ. 50.
Ὁ κ. Γ. Μικῆς δρ. 5.
Ὁ κ. Κ. Τσιτῶτσας (Δερβεκίστης) δρ. 2.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀπαντας τοὺς διαβιδάσαντας ἡμῖν συγχαρητήρια
ἐπὶ τῇ εἰς τὸ δέκατον ἔτος εἰσόδῳ τῶν «Πατρίων» εὐχαριστοῦμεν
ἀπὸ καρδίας.—Μ. Ν. Β. ο. σ. τ. ὡ. ν. Γίνεται ἡ ἐκτέλεσις
ἀπὸ πολλοῦ, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι θὰ διαδεχθῇ ταύτην ἡ ἐκτέλεσις
Α. Β. α. μ. ο. ν., Γ. Χ. Κ. α. σ. τ. α. ρ. ι. α. ν., Στ. Π. Α. Μ. ο. ν. Α.
ν. η. ν., Ἀθ. Χ. Σ. Π. ε. ρ. γ. α. μ. ο. ν. Β. Τ. Λ. ο. ν. Α.
ρ. ι. σ. σ. α. ν., Ν. Π. Σ. ὕ. ρ. ο. ν., Γρ. Μ. Ρ. ο. σ. τ. ὁ. β. ο. ν.
τὰ ζητηθέντα ὑφ' ἡμῶν καὶ ἄλλων ἀπεστάλησαν, δι' οὗ
χώρου ἀποφεύγομεν τὴν ἀναγραφὴν.—Α. Σ. Ἡ ρ. α. κ.
Ὅρθως ἐμμεντεῦσατε τὴν γράψαν καὶ παρασχοῦσαν ἡμῖν
τιμὸν ἐφόδιον, τῆς ὑπὲρ πατρίδος προσευχῆς.—Κ. Ι. Κ.
Περὶ αὐτῆς αὐτοῦ μὲν νὰ ὑποσχεθῶμεν πρὸς τὸ παρὸν
πολλοὶ ἄλλοι προηγουμένοι.

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρ. 45 τοῦ Καν. τοῦ
καλοῦνται οἱ κ. κ. Μετοχοί, ἢ α. συνελθῶσιν ἐν τῇ
θούσῃ τῆς Νεμικτῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου
στὴν ἐβδόμη (27) Μαρτίου 1914, ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος
κῆν καὶ ὡραν τρίτην (3) μετὰ μεσημβρίαν, ὅπως ἀποφασίσῃ
λογοδοσίαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ προβῶσιν εἰς τὴν
θρον 51 τοῦ Καταστατικοῦ ὁρίζει.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Μαρτίου 1914.

(Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον)

Πᾶν ἔγγραφον πρὸς τὴν Ἐταιρείαν ἀπευθύνεται
Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαμβέργῳ
Γεν. Γραμματεῖ τῆς Ἐταιρείας τῆς ὑπὲρ τῶν Πατρίων
Ὅδὸς Νικηφόρου 3 Α

Εἰς Ἀθ.